

Monika Vosáhlová

Jízda na horské dráze emocí

Jízda na horské dráze emocí

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Monika Vosáhlová
Jízda na horské dráze emocí – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Monika Vosáhlová

Jízda na horské dráze emocí

Obsah

Úvod	7
Březen	10
Duben	32
Květen	53
Červen	78
Červenec	86
Srpen	89
Září	91
Říjen	141
Listopad	147
Prosinec	151
Leden	157
Závěr	164
Poděkování	165

Úvod

Pomalů jsem vyšla z ordinace.

Co bude teď?

Nic už nebude jako dřív.

Jak tohle všechno zvládnou?

Co když ta léčba nezabere?

Budu navěky nemocná a nikdy už nebudu chodit do školy?

Proč zrovna já?

A proč ne někdo jiný?

Proč zrovna tato nemoc?

Nemůžu mít nějakou jinou?

A budu někdy normální?

„Mami, mám tuhle nemoc tajit?“

„Jak chceš, je to na tobě,“ dostala jsem nečekanou odpověď. Ta mě utvrdila v tom, že od teď si budu muset vytvořit úplně nové já.

Ale přeskočím na úplně samý počátek dění. Začalo to velmi dávno. Tehdy jsem žila ještě barevný život. Stálý režim a užívala si života a dětství společně s mými třemi dalšími sourozenci. Zkrátka byla opravdu velká sranda a legrace každý den, i přestože jsem už byla ve čtvrté třídě a měla určité povinnosti v podobě učení se na testy a zhotovování domácích úkolů, za které dostanu jedničky.

Toho dne, kdy se mělo něco stát, všechno vypadalo naprosto jako běžný den. Ve škole jsem zrovna měla kliku a nebyly žádné domácí úkoly ani nové známky. Skončilo vyučování a já vyrazila se svojí sestrou k mamce do práce, kde bylo místo našeho setkání.

Po nějaké době začala být tma a blížila se zavírací doba. To znamenalo jediné. Pomocť s úklidem, abychom mohly jít co nejdříve domů. Mamka byla dnes jiná. Taková tichá, mlčenlivá a trochu utrápená.

To rozhodně není normální, pomyslela jsem si.

Doma se vše obrátilo vzhůru nohama. Já si zalezla do postele, abych po dlouhém dni načerpala síly. Má sestra na nějakou dobu sedla ke kreslení a poté se přidala k mému odpočinku. Mladší sourozenci byli v jednom kole. Dováděli a smáli se. Když tu najednou jsme všichni zaslechli nečekaně hlasitou debatu rodičů. Ani nás ne-zaskočila, patřila k dennodennímu ději. V mnoha rodinách se rodiče hádali a ta má nebyla výjimkou. Jenže dneska to bylo neobyčejné. Čekala jsem od mamky něco neobvyklého. A taky, že ano. Při bedlivém poslouchávání hádky jsem se doslechla, že mamka už nemá o otce zájem. A otce tato zpráva hodně strhla. Tak moc, že si zalezl do koupelny do vany, aby vše nějak překousl. Jenže koupel se trochu vymkla kontrole. Po přibližně půlhodině od hádky bylo v bytě nečekané ticho. Každý si hleděl svého. Ať už se jednalo o hračky, pohádky nebo knížky. Mamku situace moc neuklidňovala. Jak se říká, když je moc dlouho ticho, je to podezřelé.

Mamka mě tedy vyslala, abych se podívala na otce, jestli je v koupelně v pořádku. A úplně v pořádku rozhodně nebyl. Otec dobře neunesl mamčino rozhodnutí a řekl si, že bez ní zkrátka nemá smysl žít. Jenže už mu nedošlo, že má čtyři nádherné a šikovné děti. Tak jsem mamce řekla, že je snad v pořádku, ale ona stejně pro jistotu zavolala doktory, aby se na něj podívali.

Tak se tedy vzbudil a za nějakých dvacet minut jsme mohli vidět u nás v bytě asi dva lidi v oranžovém oblečení s lékařským kufrem. Já s mými sourozenci jsme celou situaci pozorovali zpoza našeho dětského pokoje a poslouchali, co se děje o místnost vedle.

Co mu asi dělají? A odvezou ho pryč? Je nemocný? šrotovaly mi zmatené myšlenky hlavou. Otcí změřili tlak a ptali se ho na nějaké věci. Na jaké, to přesně nevím, protože jsem téměř nic nezaslechla. Jen bylo vidět, jak ho odvádějí do sanitky a někam odvázejí. To bylo všechno.

„Kam tátu odvázejí? A vrátí se domů?“ zeptala jsem se mamky s naprostým zmatkem v hlavě.

„Odvázejí ho do nemocnice, na jak dlouho, to nevím.“

Ale tu noc ve mně propukl takový divný pocit. Jen jeden rodič. To se mi za celý život ještě nestalo. Pocítila jsem něco, co zatím nikdy v životě. Nic. Nevěděla jsem, co se přesně stalo, asi to bylo moc těžké zpracovat. Každopádně jsem delší čas jen seděla na posteli a přemýšlela o všem, co se právě u nás doma semlelo. Z té události vyzařovaly divné pocity. Nedokázala jsem je prostě popsat. Ale naštěstí proběhla se sourozenci dlouhá debata až do noci o tom, co se s ním asi mohlo stát. Protože samozřejmě je to náš otec a všichni jsme ho v té době měli rádi. Mamka tam za námi asi dvakrát byla a na podruhé nám řekla, ať už jdeme spát, protože je hodně hodin. A tak jsem zavřela oči, ležela a v hlavě si říkala:

Jsi silná, všechno zvládneš, nebudeš přece brečet jako ségra citlivka, nebo snad jo?

Březen

Bylo ráno. Takové jiné. Jen s jedním rodičem.

Jak se asi daří tomu druhému?

Bála jsem se. Bála jsem se, jak dlouho budu muset být pouze s mamkou.

Jak dlouho budu bez táty? A co když se už nikdy nevrátí?

Já ho mám ráda, chci ho zpátky doma, abychom se zase mohli společně dívat na filmy a jezdit na zahradu v Praze.

Se skleslým pohledem jsem si nachystala můj oblíbený chleba s medem. Alespoň trochu štěstí. Byl víkend a já nevěděla, co dělat.

Otec by mi určitě poradil, povzdechla jsem si a navrhla, jestli se nepodíváme na nějakou pohádku. Byl obrovský výběr, v ložnici ležela krabice plná DVD. A samozřejmě jsme jich ještě velkou spoustu neviděli. Po složitém výběru, kdy se s kompromisem vybral nějaký film, se mohlo jít na něj koukat. Dnešek patřil odpočívání a pohádkám, nikdo z nás neměl náladu na nic jiného.

Následoval druhý den víkendu a tím byla neděle. Budiček nastal opět okolo půl osmé hodiny ráno. Avšak dostala se ke mně vzrušující zpráva.

„Táta se dneska vrátí domů,“ oznámila mamka.

„Joo, super. To jsem moc ráda.“

Velmi se mi ulevilo a objevil se mi také menší úsměv na tváři. Už jsem se nemohla dočkat toho momentu, kdy uvidím otevírající se dveře a v nich bude stát otec. Ovšem pak mi došlo: *Moment, proč*

tam byl jen tak krátkou dobu? To se mi nějak nezdá. Úsměv opadl a zavládly zmatené myšlenky.

Nicméně i tak se odpoledne opravdu objevil doma. Byl rád, že může být s námi a my také. Obzvlášť já.

„Jaké to tam bylo?“ zeptala jsem se otce.

„Nic moc dobrého. Odebrali mi krev, na oknech mříže a na pokoji jsem měl pána, který si říkal čert. Jsem rád, že mohu být zase doma.“

„Jako vážně čert?!“ divili jsme se. „Jak si někdo může myslet, že je čert?!“ nechápali jsme vůbec nikdo.

Z mamčina vyprávění jsem se doslechla, že podepsal nějaký papír, aby mohl pryč. Nevím přesně jak se nazývá, něco na písmeno „R“, myslím, že se jednalo o revers. Bylo to ale správné rozhodnutí?

Sice dnes byla neděle, ale všichni jsme se nečekaně těšili na následující týden. Měly totiž nastat jarní prázdniny. Moment, na který čeká velká většina školáků. Dny volna bez učení. My měli letos v plánu odjet k babičce. Bylo potřeba si zabalit hromadu věcí.

„Mami, můžu si vzít tuhle hračku s sebou? A můžu si vzít i tohle?“ chrlily jsme na mamku nespočet dotazů.

Odpověď byla kupodivu většinou kladná.

Nastal den D. Prázdniny u babičky mohou začít.

Ale ne, proč je mi zima?

A proč jsem tak horká?

Co se to děje?

„Mami, já jsem nějaká horká,“ došla jsem k mamce se smutným výrazem.

„Tak tě změříme.“

Po chvíli teploměr zapípal a mamka prohlásila:

„Máš horečku, s ní nikam nepojedeš. Zůstaneš doma s otcem a pěkně budeš odpočívat.“

„Ale ne, já chci jet taky,“ snažila jsem se dohadovat, jenže vše bylo na nic. Měla pravdu. Nejlepší bude, když zalezu do postele s čajem a za týden budu v pořádku. No a babičku uvidím někdy jindy.

„Prosím tě, když bude mít Monča opravdu vysokou teplotu, dej jí studené obklady,“ nařídila mamka otci. „A pokud se to nebude zlepšovat, zajděte za dětskou lékařkou,“ ještě dodala a poté už jsem všem zamávala na rozloučenou. Dveře se zavřely a já ulehla do postele.

Co teď? Jak dlouho mi bude špatně? bála jsem se, protože jsem moc často nemocná nebyla.

„Pustíme si nějaký film?“ navrhl táta a já musela souhlasit. Proč musím být pořád unavená? Kdy celé dění skončí?

Byla středa. Pravý prostředek týdne. A víte proč? Protože většina lidí si vybaví pouze tři hlavní dny. První je špatný – pondělí, druhý – prostřední středa, a nakonec úžasný pátek, protože následuje dvojité volno v podobě víkendu.

Jenže pro mě to nebyl vůbec dobrý den. Ba naopak. Byl pěkně na nic. Můžete zkusit hádat proč. Nebylo to proto, že bych měla hlad. Ani z důvodu, že jsem nevěděla, na jakou se dnes kouknu pohádku či film. Ráno po probuzení se mi točila hlava a byla mi pěkně velká zima.

„Tati, mě je zima a točí se mi hlava.“

„Ukaž.“

Táta mi sáhl na čelo a šestý smysl mu naznačoval, že opět vzplála horečka. Teploměr jeho domněnku potvrdil. Ozvalo se hlasité pípnutí a na displeji bylo neuvěřitelně vysoké číslo. Neskutečných skoro 39!

Ach jo, já už chci být zdravá! povzdechla jsem si. Po drobné snídani následovalo další kolečko filmů. Mezitím uplynuly asi dvě hodiny a otec prohlásil:

„Změř si, prosím, teplotu.“

„Dobře.“

A za nedlouho jsem šokovaně sledovala měřící zařízení. Teplota se téměř vůbec nepohnula dolů.

„Tak víš co, vezmi si Ibalgin, ten by měl zabrat,“ řekl táta a já tak učinila.

Polykání prášků jsem neměla moc v oblibě, na mě byly některé opravdu veliké a špatně se zapíjely. Ale když chci, aby mi bylo lépe, určité tuto výzvu zvládnou. Následovala další chvíle spánku.

Po dvou hodinách teplota klesla na 37. Sice mi bylo o trochu lépe, ale stále ne dobře.

„Tvůj zdravotní stav se nezlepšuje, zítra si uděláme výlet k paní doktorce,“ oznámil mi táta.

Ne... Opravdu je to nutné? Nepočkáme ještě chvíli? Mně se k ní tak nechce, probíhaly myšlenky mojí hlavou. Jenže pravda byla taková, že v případě zhoršení stavu k paní doktorce prostě musím.

Další ráno opět horečka.

„To snad ne,“ bylo slyšet mé povzdechnutí. Oblékla jsem se a společně s otcem vyrazila na cestu.

Čekárna byla úplně prázdná. Hnědé lavice vyčnívaly, jak na nich nikdo neseděl. Takové zvláštní. A smutné. Zanedlouho se objevila ve dveřích sestřička.

„Pojďte dál.“

Tak jsem se zvedla a zabočila vlevo do ordinace. Následovalo usednutí na židli.

„Tak co vás trápí?“ zeptala se lékařka.

Měla bílý plášť a nikomu nemohl uniknout její starší vzhled a šediny ve vlasech.

„Monča má již skoro týden horečky, které se nedaří srazit. Také se občas vyskytne vyrážka, která ale do druhého dne vždy zmizí,“ řekl otec.

Doktorka se zamyslela a pak prohlásila:

„Otevři, prosím, pus.“ A v tu chvíli mi zasvítilo velké světlo do úst a očí. Skoro jsem se pozvracela, když mi dávala dlouhé dřívko až do krku.

„Ještě si tě poslechnu, vyhrň si triko.“

A já tak učinila. Poté jsem se mohla znovu pěkně usadit. Lékařka přemýšlela, až nakonec dospěla k závěru.

„Předepíšu vám antibiotika a také budete každých pět hodin podávat Ibalgin. Pokud teploty neustoupí, doporučuju se sbalit a vyrazit na dětskou pohotovost do nemocnice v Kolíně.“

Dobře, tak Ibalgin jde, antibiotika jsou o něco horší, ale ta pohotovost?! bála jsem se při pomýšlení, že budu muset být ve stejné situaci jako můj otec. Sama úplně v cizím prostředí. Doufám, že se touto léčbou uzdravím, pomyslela jsem si a se skleslým obličejem odešla z ordinace.

Doma začala pravá léčebná kúra. Každých pět hodin Ibalgin, dvakrát denně antibiotika, čaj do postele, filmy přes celý den. Ale jak se po chvíli ukázalo, tento způsob moc nezabíral. Po každém Ibalginu prudký pokles teplot až na 35, jenže když přestal působit, opět se ukázala teplota až 39. A takto to šlo stále dokola.

Proč nic nezabírá? Jsem divná? Přece by to mělo zabírat? Nebo je za tím něco jiného? byla jsem plná rozpaků a smutku. *Já prostě nechci do nemocnice!*

Ráno jsem své unavené tělo přivedla do pohybu a pomalu si začala balit. Čekal mě pobyt v místě, kde to neznám. V místě, které je mi úplně cizí.

Co mi tam asi budou dělat? Má tam člověk soukromí? Mohou tam rodiče spát? Uzdravím se? Bude tento pobyt nepříjemný?

Pluly mi hlavou myšlenky. Bála jsem se. Bála jsem se, co se bude dít. Nic jsem nevěděla. Ani otec nic netušil. Nikdo nemohl odhadnout, co bude dnes nebo zítra.

„Do čeho si mám dát všechny věci?“ nastal dotaz.

„Vezmi si tuto sportovní tašku,“ odpověděl otec. Nejdůležitější věc – plyšová hračka. Kamarád v cizím prostředí, který mi bude oporou. Plyšák byl takový základ všeho.

„Kam půjdu já, půjde on taky,“ řekla jsem si a měla jasné životní motto. Nechybělo dalších pár věcí nezbytných k žití. Trika, kalhoty, spodní prádlo, blok, psací potřeby, kartáček s pastou. Všechno naskládat do zavazadla a mohlo se vyrazit.

Čekala mě opravdu dlouhá cesta městskou hromadnou dopravou, protože auto bylo u babičky a dědy. Nejdříve proběhl kousek autobusem. Tam následovala menší zastávka v kadeřnictví, protože moje vlasy potřebovaly trochu napravit. Vešla jsem dovnitř a viděla zatemněnou místnost. Po levé straně a také po té pravé byly vidět černé točící židle. Všude leželo nespočet různých kartáčů, barev a misek.

„Posaď se na židli,“ řekla paní kadeřnice a já tak učinila.

Následovala pořádná vlasová kúra. Nejdříve umytí. Použila snad tři různé přípravky. Poté se žena chopila kartáče a začala mé vlasy rozčesávat. Po delší době odložila kartáč a vzala do ruky nůžky. A už jsem mohla vidět, jak se mi z dlouhých světle hnědých vlasů stávají polodlouhé po ramena. A bylo hotovo. Můj úsměv zazářil v odrazu zrcadla. Vypadala jsem tak – jinak. Tak nějak hezčeji. Ale přesto mě neminul osud, kdy budu nejspíše v novém prostředí. Úsměv se ztratil.

„Na shledanou,“ dodala jsem tichým hláskem.

Následovala další část cesty. Vlákem...

„Mončo, změř si, prosím, zase teplotu,“ dodal po nástupu otec a já tak učinila.

„37,8,“ zaznělo z mých úst. Vlák se rozjel a my hned mohli přestupovat na další spoj. Ten už mířil přímo do Kolína.

Tam jsem ještě nikdy nebyla, bude město jiné než naše?

Cítila jsem jednu velkou zmatenost spojenou s neskutečně velkou únavou. Další spoj se rozjel a já jen mlčky koukala z okna. Okolí se mihlo. Lidé vystupovali a zase nastupovali.

A je to tu:

„KONEČNÁ STANICE. PROSÍME, VYSTUPTE,“ ozvalo se z reproduktoru.

Já vystoupila na naprosto neznámém vlakovém nádraží.

„Tady je to úplně jiné než doma,“ vyslovila jsem nahlas. Další autobus nás odvezl přímo k nemocnici. *Taková velká budova*, pomyslela jsem si. Kudy máme jít? Já se bojím. *Bude vyšetření bolet? Co mohu čekat? Já mám hlad a žízeň... Je mi zima...*

Chci domů!

Otec zamířil různými uličkami až k samotnému vchodu. Já šla kousek za ním. Hned po příchodu naproti byl vidět nápis „Dětská pohotovost“ a já se zhrozila. V čekárně bylo opravdu hodně malých dětí. Miminka a také batolata. A potom také já. Devítiletá školačka, šprtka, premiantka třídy, dívka, která naprosto nechápe, co se s ní děje. Život se jí ze dne na den obrátil naruby, nevěděla proč.

Bylo osm hodin večer, v mém těle panovala únava. Chtěla jsem spát, ale tato aktivita nebyla žádoucí. Nejdříve muselo proběhnout lékařské vyšetření.

Bála jsem se. *Co když si mě tady nechají? Co když mě budou mučit?*

Otec mi dal do ruky lékařskou zprávu od paní doktorky, kartičku pojišťovny a peníze na večerní poplatek. *Moment, toto budu dávat doktorovi já?!* zazněla mojí hlavou velká nejistota.

Bylo asi osm hodin večer a já přišla na řadu. Nejdříve jsem odevzdala potřebnou administrativu a večerní poplatek. Vzhledem k velkému strachu a nejistotě ze mě neuniklo jediné slovo na pozdrav. Vešla jsem do ordinace. *Zase vypadá úplně jinak. Proč nemohou být všechny stejné?* ozvalo se mi v hlavě po usazení na lůžku.

„Co vás sem přivádí?“ zazněla první otázka.

Lékař byl středního věku, nechyběly brýle a bílý plášť.

„Monča má už týden horečky, které neklesají,“ obeznámil táta se situací lékaře. Já byla v nejistotě.

Co se mnou budou dělat? Bude vyšetření nepříjemné? Co když...?

Lékař se na mě podíval a poté přistoupil o něco blíže.

„Otevři ústa.“

A hned mi zasvítíl do krku. Nevím proč, ale také mi různě osahával krk. Díval se do očí.

„Lehni si, prosím.“

A já tak učinila. Pokrčila jsem nohy a proběhlo vyšetření břicha. Nakonec poslech srdce.

Lékař usedl na své místo a začal psát do počítače.

„Kolik toho za den vypiješ?“

„No asi tři skleničky,“ tiše jsem odpověděla. Únava byla znatelná. Chtělo se mi spát. Ležet. Odpočívat. Být doma v posteli.

„To není vůbec dobré,“ ozval se přísný hlas. „Vzhledem k aktuální situaci navrhuji hospitalizaci, abychom podchytili febrilie¹ a možnou dehydrataci,“ dodal lékař a já měla jasno.

Dnes už se domů nevrátím.

Dnes budu spát jinde.

Úplně mimo bezpečné prostředí.

Může tu být se mnou táta?

Co když se budu bát?

Dozví se mamka, že jsem tady?

Zpráva napsaná, otec sebral věci a mohlo se vyrazit nahoru. Výtah nás vyvezl do třetího patra.

Kojenci? To bude nějaký omyl, ne? blesklo mi ihned hlavou. Ale zase miminka jsou roztomilá, alespoň bych měla nějakou radost, pomyslela jsem si.

Pomalů se mé oči zaostřily na velmi osvětlenou místnost. Hned po vstupu mi bylo jasné, že bude zle. *To nebude dobré.* Po stranách nespočet lékařského náčiní. Všude bílo. A přímo uprostřed lehátko.

„Já se bojím,“ vzlykala jsem.

Následovalo usednutí a pak všechno začalo. Sestry začaly chystat potřebné věci. Vůbec mi nebylo jasné, co budou dělat. Až najednou – na mé ruce se objevil modrý škrtící pásek.

„Nee, jen to nee, já nechci odběr krve,“ začala jsem panikařit. Ale celá snaha byla na nic. Moji ruku namokřil smradlavý sprej. Sestra vše utřela a vzala do ruky jehlu.

¹ Febrilie je horečka vyšší než 38 °C způsobená onemocněním, nikoli vnější teplotou.
(Pozn. red.)

„Budu počítat do tří. Jeden, dva, tři.“

A v tu chvíli bylo všechno špatně. Jehla se zabodla do mé ruky a jediné, na co jsem se zmohla, bylo obrovské: „AAAUUU!!! TO BOLÍÍÍ!!!“ a pak nastal velký řev. Opravdu tak moc mě vpich bolel. Ani si neumíte představit pocit, když vás odvedou někam pryč a poté vám v ruce zbyde naprosto divná hadička trčící z ruky.

„Fuj, to ne! Ach joo!! Já chci domů!!“ naříkala jsem, ale očividně mě nikdo neposlouchal.

„Tatínku, pojďte si ji utišit,“ nakázala sestra, abych se alespoň trochu uklidnila.

Doufám, že tuto situaci nebudu muset dlouho zažít znovu, pomyslela jsem si.

Výtahem jsme sjeli do druhého patra.

Starší děti. Tak sem asi patřím já, došlo mi.

„Pojď za mnou, tohle bude tvůj pokoj,“ řekla nějaká sestra a já i otec jsme šli za ní.

Pokoj číslo dva, lehké číslo, napadlo mě.

Nikdo zde nebyl. Jen dvě postele, z toho jedna připravená pro mě. Barevné stěny měly budit veselý dojem, ovšem já měla spíše smutnou náladu. Usedla jsem a hned poté dostala náramek s mými údaji.

Konečně postel, blesklo mi hlavou.

„Tati, zůstaneš tu se mnou? Prosím?“

„Moničko, já bych rád, ale musím do práce,“ odpověděl otec.

„Nee, já tu chci být s tebou,“ začala jsem brečet.

Představa, že zde budu úplně sama nepřipadala v úvahu. Objal mě, utěšil a slíbil, že jak to bude možné, dorazí na návštěvu. Já mu vše odkývala a smutným pohledem koukala, jak odchází pryč. Pryč. Domů. Beze mne. Sám.

Já tu nechci být!

Já chci domů!

Proč zrovna já?!

Začal víkend a já nevěděla, co bude. Nevěděla jsem, co se mnou budou dělat.

Jak dlouho mě zde budou držet.

Jaký tu je režim?

Kdy přijdou rodiče a sourozenci?

Kdy půjdu domů?

Nevěděla jsem, co si počít. Sama na pokoji. Obklopena cizím prostředím s cizími lidmi. Jediný společník byla televizní obrazovka. Jenže než jsem se ráno stihla rozkoukat, chodba už svítila a řinčela. Opravdu už bylo po sedmé hodině ranní velmi rušno. Sestra mi ráno změřila tlak i teplotu a následně vydala léky. Já byla naprosto skleslá. Unavená. Vyčerpaná. Neměla jsem na nic náladu a nic se mi nechtělo. Jíst ani pít, ani číst, jen spát a sledovat televizi. Teplota neklesala, to neznalo dobrou budoucnost.

Okolo půl osmé se otevřely dveře a vešla osoba.

„Nesu ti snídani,“ řekla s úsměvem a poté odešla.

Když já nemám hlad, blesklo mi hlavou.

Na talířku byly dva rohlíky, máslo, šunka a příborový nůž.

Já fakt nemám hlad, a navíc se mi točí hlava, opravdu musím jíst? pomyslela jsem si. Ale pak přišla myšlenka: *Čím dřív mi bude dobře, tím dřív půjdu domů.* A v tu ránu se mé tělo zvedlo. Plouživými kroky jsem se dostala ke stolu. Usedla na židli a vzala do ruky nůž. Druhá ruka se chopila rohlíku, na který mělo přijít máslo. Nakonec plátky šunky a bylo hotovo. Každé sousto mi trvalo velmi dlouho rozkousat. Vůbec jsem neměla potřebu něco jíst. A tak to také vypadalo. Jeden rohlík mi trvalo sníst asi půl hodiny. Poté musela proběhnout hygiena nebo spíše rychlé vyčištění zubů a česání. A pak samozřejmě ulehnutí zpět do postele.

Minuty ani hodiny vůbec neubíhaly. Jako by se zastavil čas. Televizní obrazovka hrála jen proto, abych takzvaně „neumřela nudou“. Ale ve výsledku mi bylo tak špatně, že bylo jedno, co hraje. Jestli dětské pořady nebo nějaký film.

„Ťuk, ťuk,“ ozvalo se zpoza dveří. Vešla osoba v bílém plášti. „Dobré ráno. Jak se ti daří?“ zazněl dotaz od paní doktorky.

„Dobře,“ řekla jsem, protože když budu tvrdit, že je všechno dobré, určitě půjdu brzo domů.

„Tak dobrá, já tě teď vyšetřím.“

A mně bylo jasné, co bude následovat.

„Otevři, prosím, ústa.“

A už mi svítila do krku. Následně ho prohmatala.

„Nelekni se, možná to bude studit.“

Po poslechnutí srdce přešla na prohmatání břicha.

„Kolik toho vypiješ za den?“ zeptala se.

„No dneska jsem vypila jednu skleničku.“

„Měla bys trochu přidat, abychom ti nemuseli dát nějakou infuzi,“ dořekla. Vydezinfikovala si ruce a s pozdravem odešla k někomu dalšímu.

Sakra, já nechci nějakou infuzi, ale pít se mi taky moc nechce. No co, když toto pomůže k mému odchodu domů, tak zkusím alespoň čtyři skleničky za den.

Den opravdu pomalu utíkal. Vzhledem k nechutenství způsobeného nemocí jsem většinou snědla maximálně polovinu svých porcí, co mi donesli.

Avšak co mě také trápilo, byla zima a horko. Neustálý kolotoč. Jednou zimnice, protože horečka teprve nastupuje. V tu chvíli skvěle posloužil hebký župan, který jsem měla na sobě pokaždé mimo postel. No a pak mi zase bylo vedro, protože už byla horečka moc vysoko. Tyto situace jsem nevládala vůbec jednoduše.

Bylo mi smutno. Chtělo se mi spát. Chtěla jsem být v pořádku.

Už jsem skoro usínala, když v tom přišla opět lékařka na kontrolu.

„Je všechno v pořádku?“

„Jo, je,“ odpověděla jsem a ona šla zase o pokoj vedle.

Chodila jsem spát opravdu hodně brzy, únava byla skutečně obrovská. Za dobu, co spím jinde než doma, mi došlo, jak skvělé tu vlastně mají postele. A asi bych takovou potřebovala domů. Ovladačem si člověk mohl volně nastavit výšku části pod hlavou, pod nohama a celkovou výšku lůžka od země. A navíc měla neskutečně chladivé zábradlí, které mi velmi pomáhalo ve chvílích horka.

Každý den několikrát spolknout růžovou tabletku a také asi tři bílé. Dost otrava. Ale třeba to opravdu zabere a já už se nadobro zbavím teplot. Jenže s polykáním prášků se také pojily jisté nepříjemné události. Jak jsem si naivně myslela, že zavedení hadičky do ruky je konec, to byl teprve samotný začátek. Hned druhý den pobytu si mě sestřička zavolala ještě před snídaní, abych s ní šla na vyšetřovnu.

Třeba to bude jen vážení, pomyslela jsem si, ale má domněnka byla mylná. *Ale ne, tato místnost vypadá stejně děsivě jako ta, ve které mi zaváděli hadičku.* Došlo mi, že bude zle.

„Ach nee, já se bojím,“ začala jsem se opravdu hodně bát. Byla mi zima. Velká. Kombinace teploty a strachu udělala své.

„Lehni si na lehátko,“ následoval pokyn a já poslechla. Nic jiného mi také nezbyvalo. „Neboj, nebude to bolet,“ uklidňovala mě sestřička, ale všechna snaha šla stranou. Najednou se mi na ruce

objevilo škrtidlo. Já začala vzlykat. Bála jsem se. Sama. Bez mamky a otce. Při tomto strašném zákroku. Už jsem cvičila rukou sem a tam. Najednou bylo cítit něco velmi studeného. *Ale ne, už je to tady. To bude blbý. Já nechci,* panikařila jsem a bála se zároveň. Když tu řekla sestra:

„Jeden, dva a tři.“

V tu ránu jako by se mi zatmělo před očima. Taková bolest.

„AAAUUU!!“ *Proč? Mají to zapotřebí?* naříkala jsem. Slzy mi tekly proudem. Nic více nepříjemného jsem nikdy nezažila. Následovalo zalepení místa vpichu, stlačení a odpověď:

„Ne, netočí se mi hlava.“

Po tomto zážitku jsem mohla jít zpátky do svého pokoje, kde už čekala snídaně.

Proč nemám vůbec hlad?

Odpověď byla jednoduchá – nemoc vládla mému tělu. A tak se to také podepsalo na mém psychickém zdraví. Víte, ono vyrůstat se třemi sourozenci a najednou ze dne na den se ocitnout v pokoji pro jednoho zanechá hodně. No, a tak jsem se cítila sama. Nikdo nemohl vyslechnout moje trápení, pocity, náhodné myšlenky.

Doma po ránu byl vždy rachot. Brácha se sestrou běhali po pokojíčku a já si každý den pouštěla pohádku. Ale tady něco chybělo. Jediný zvuk, který zde byl slyšet, mohl být nějaký vozík a tišší rozhovory z chodby. Nic víc. Ráno ticho. V poledne ticho. Večer ticho.

Takhle to ale dál nejde, řekla jsem si. A proto bylo na řadě dělat činy.

Pomalu nastalo zvednutí z postele. *Ale ne, zase se mi točí hlava.* A tak musela nastat chvíle čekání. *Už asi dobrý.* A mohla jsem jít dál. Opět záchytné body. Stolek, následně postel a naposledy židle se stolem. Tentokrát jsem nechtěla jíst, nebyl čas jakéhokoli jídla. Jediné,

po čem moje ruka sáhla, byl ovladač od televize. A pak už se šlo zpět do postele. Tam je přece každému nemocnému nejlépe.

Nejdříve jsem zkoumala vzhled – jak ovládání vypadá a kolik je tam tlačítek, která mi vůbec nic neříkají. Dobré bylo jedno, hned na mě vykoukly naprosto podstatné čudlíky. První měl uvést celou obrazovku do provozu. Byl červený a kulatý v levém horním rohu. Druhá byla podlouhlá dlaždice, kde bylo jasně viditelné plus a mínus na úpravu hlasitosti. A nakonec se uprostřed nacházelo větší kolečko s nápisem „OK“, kterým se vše potvrzuje. Teď už jsem mohla zmáčknout červené tlačítko a vybrat si cokoli, co vypadá alespoň z části zajímavě. Na pořadu dne byly zprávy, sport, dokumentární filmy a mimo jiné i něco pro děti. To byla výhra. Ale je fakt, že mi šlo hlavně o to, aby v pokoji nevládlo ticho a temno. A tak nakonec zvítězila stanice s názvem Děčko.

Stále mi nebylo nejlépe, stále u mě přetrvávaly hlavně problémy, mezi které se řadila únava, nechut' a trochu ještě pořád nedostatek pití. Ovšem to už bylo o něco lepší než u příjmu.

Po nějaké chvíli mě přestalo bavit neustálé sledování pořadů v televizi. Někdo v dálce vyslyšel mou nudu a toužení po něčem dalším, protože zrovna v té chvíli se událo něco, co naprosto změnilo mé chování. Byla doba krátce po obědě a na chodbě jsem uslyšela dětské hlasy. Nebyly ledajaké. Moc dobře jsem je znala. A kdybych si je nepamatovala, bylo by něco hodně špatně. Patřily mým třem sourozencům. Dvěma sestrám a jednomu bratrovi.

Dveře pokoje se otevřely a dovnitř vtrhla armáda. Kromě malých vojáků přišli i velcí, moji rodiče. V té době ještě oba spolu. Tyto pocity se velmi těžko popisují. Radost, nadšení, naděje. Jakmile táta vešel, prohlásil:

„Tak jsme se k tobě přece jen dostali.“

A já se usmála. V té chvíli se mi, nevím proč, chtělo zároveň i trochu brečet. Ne smutkem, ale štěstím.

Taková návštěva se však neobejde bez pořádné dávky legrace. Váša, můj jediný brácha, se mě zeptal na jednu podle něj opravdu zásadní otázku. Trochu jsem ji čekala, on už jednou v nemocnici byl

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Jízda na horské dráze emocí***.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.